

menes Værdi paa, men jeg maa paa den anden Side fremhøve, at man ikke bør overvurdere Betydningen deraf. Hvad det væsentligst kommer an paa, er dog, som af en æret Landstingsmand (W. Petersen) anført, Taxationsmændenes samvittighedsfulde Angivelse af Eiendommens Værdi i Handel og Wandel. Det er bekendt nok, hvorledes man kan benytte de fleste Arter af Dplysninger til ved Hjælp af dem at faae sat reent fingerede Værdier paa Eiendomme. Saadanne Dplysninger, som f. Ex. hvor mange Fødder der kan aales paa en Mark osv., berøve paa et reent Skjøn, og ere Taxationsmændene ikke samvittighedsfulde, er det dem magtpaaliggende at sfrue en Eiendoms Værdi op, ville de kunne benytte deslige Dplysninger til at give et urigtigt Billede, af Eiendommens virkelige Tilstand. Jeg troer derfor, at man ikke bør lægge formegen Betydning i de omtalte Instructioner. Dertil kommer, at de efter min Mening bør være foranderlige eller perfectible. Man maa fra Tid til anden kunde søie nye Momenter eller Dplysninger til, som Erfaringen har vist, at man trænger til at faae fremstafte ved Bedømmelsen af den Slags Eiendommens Værdi. En af de ærede Talere, som have fremhævet dette Punkt, har henviist til, at Forordningen af 7de Juni 1827 indeholdt de Instructioner, som man dengang vilde give. Det forekommer mig nu vel, at de Bestemmelser, der i den Retning findes i Forordningen af 1827, ikke trænge til yderligere at fremhæves. Skulde man imidlertid mene, at der endnu er Trang til at optage ganske faa og kortsatte Bestemmelser som den, der i den Retning findes i den nævnte Forordning, og den foreslaaede nye Lov og ikke at overlade til Administrationen at indstærpe, hvad der er saa Henseende behøves, kan der dog fra min Side Intet være til Hinder deraf. Hvad jeg har tænkt mig som Gjenstand for de i § 6 omtalte Instructioner, egner sig derimod, som sagt, ikke til Dptagelse i den nye Lov.

Den ærede første Taler (Drif) optastede et Spørgsmaal om det Tab, som den foreslaaede Lovs Gjennemførelse vilde medføre for Stats-

kasen. Jeg maa tilstaae, at dette Spørgsmaal ikke har været Gjenstand for nærmere Overveelse fra min Side. Jeg troer imidlertid, forsaavidt jeg overhovedet kan danne mig et Skjøn derover, at Tabet vil blive noget mindre, end han paaregnede, navnlig naar man tager Hensyn til, hvad jeg før anførte om, at Taxationsforretningenes Antal dog i alle Tilfælde vil blive betydeligt formindsket. Men dernæst forekommer det mig, at, om der end muligt skulde følge et Tab i Sportelintræderne af de foreslaaede Bestemmelser, saa maa dette dog være et underordnet Hensyn ligeoverfor det Formaal, der tilsigtes naaet ved Lovudkastet.

Hvad angaaer de Uttringer, der ere faldne med Hensyn til de enkelte Paragrapher i Lovudkastet, skal jeg bemærke Følgende. Meningen af § 2 har ganske vist været den, som en æret Taler (Nielsen) formodede, at den udnævrende communale Autoritet selv skulde bestemme Antallet af Taxationsmænd indenfor de i Paragraphen fastsatte Grændser. Eden, der skulde aflægges efter Lovudkastets § 4, har jeg ogsaa tænkt mig aflagt skriftligt til den udnævrende Autoritet. — Med Hensyn til § 8 er der gjort en Bemærkning, som jeg i visse Maader kan tiltræde, nemlig den, at det ikke er hensigtsmæssigt eller stemmende med Sagens Natur, at Requirenten af Taxationsforretningen opgiver, hvor Meget han vil have tillaaet, idet der deri kunde synes at ligge et Vink eller en Antydning for Taxationsmændene. Det ligger jo imidlertid, efter hele Lovudkastets Bygning, i Sagens Natur, at der maa have Dplysning, om Laanen skal være paa over 2000 Rd. eller ikke, for at det kan vides, om Formanden skal være med ved Taxationen eller ikke. Hvis Dplysningen kun kommer til at gaae ind derpaa, antager jeg, at den mindre betydende Betænkelighed med Hensyn til dette Punkt vil falde bort. — Om den Tidstæft, som i § 8 er foreskrevet for Berømmelsen af Taxationsforretningen, er for kort eller ikke, skal jeg ganske henstille til nærmere Overveelse; jeg har meent, at det Fornødne nok vilde kunne